

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1953/2015
11.05.2016. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића, Лидије Ђукић, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у правној ствари тужиоца Н.Ш. из И., чији је пуномоћник М.Р., адвокат из И., против тужене Н. б., А.Д. Б., чији је пуномоћник В.М., адвокат из Н.С., ради утврђења ништавости уговора о кредиту, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1110/15 од 25.06.2015. године, у седници одржаној 11.05.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1110/15 од 25.06.2015. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1110/15 од 25.06.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 8734/14 од 05.02.2015. године, усвојен је тужбени захтев, па је утврђено да је ништав Уговор о ненаменском дугорочном готовинском кредиту бр.КР ..., закључен између тужиоца, као корисника кредита и тужене, као даваоца кредита, као и менице серије АА ... и АА ..., обе од 16.08.2006. године, па је утврђено да је ништава и менична обавеза тужиоца за солидарну исплату туженој 1.219.439,54 динара са законском каматом почев од 23.02.2009. године до исплате. Истом пресудом, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 179.169,00 динара са законском каматом почев од 05.02.2015. године до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 1110/15 од 25.06.2015. године, ставом првим изреке, жалба тужене је одбијена и првостепена пресуда потврђена, док је ставом другим изреке одбијен захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужена је изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизије сматра изузетно дозвољеним, ради уједначавања судске праксе (члан 404. ЗПП).

Поступак у овој правној ствари покренут је 30.04.2013. године, па се применом члана 506. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.72/11), у конкретном случају примењују одредбе Закона о парничном поступку који је објављен у „Службеном гласнику РС“ бр.72/11 и 55/14.

Применом члана 404. став 1. наведеног ЗПП, посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је утврђење ништавости уговора о кредиту, менице и меничне обавезе тужиоца, а судови су о основаности тужбеног захтева одлучили правилном применом материјалног права и у складу са првним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда у предметима са чињеничним стањем као у овој правној ствари, па у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, што значи да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради утврђења ништавости уговора и менице поднета је 23.09.2013. године, а вредност предмета спора је 1.219.439,54 динара, што према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе од 110,5426 динара за 1 евро, представља динарску противвредност од 11.031,40 евра

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору, који се односи на новчано и неновчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија тужене недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**